

Het was op een detachering met de Neptune ik dacht vanaf Montijo. De Vliegtuig commandant was Ltz (Ome Kees) van Andel.

We deden mee in een grote NATO oefening. We konden dus elk moment worden opgeroepen. Hier door waren de regelmatige ontspannende uitstapjes naar het aan de overkant van de rivier gelegen Lissabon bijna uitgesloten. Jammer.

Het onvoorspelbare vliegprogramma had voor onze bemanning het gevolg dat wij toevallig bijna alleen maar in het donker vlogen.

Ik ga proberen één van deze vluchten te beschrijven. Voor vele van mijn collega's is dit natuurlijk oude koek. Maar ik heb ook vele vrienden die dit nooit hebben meegemaakt.

Na het controleren van het vliegtuig en alle apparatuur starten wij van het vliegveld Montijo op weg naar het oefengebied ergens op de oceaan. Het is stikke donker, maar daar zijn we in getraind. We klimmen naar onze kruishoogte, waarbij we al snel in een compact wolkendek komen te zitten. De turbulentie valt mee, dus het zal wel niet zo'n actief front zijn. In het vliegtuig zelf lijkt het wel een beetje op gedimde Kerstmarkt.

Alle metertjes, klokjes en wat al niet voor meerdere instrumenten, ook de lettertjes en cijfertjes er om heen zijn verlicht in een zacht rood. De rest van de kist is donker.

Tijdens de klim worden alle instrumenten en apparatuur gechecked en indien nodig worden, bij eventuele haperingen, zekeringen vervangen of andere noodzakelijke handelingen verricht.

Na deze algemene check zakt een ieder een beetje achterover, er kan een bakkie gedaan en een strootje gerookt worden. Dat laatste was in die tijd normaal. Velen in de bemanning rookten zware Van Nelle, sigaar en zelfs enkelen een pijp.

Tijdens de klim zitten we vrij lang in het wolkendek. We zien alleen de weerschijn van het bakboord en stuurboord navigatielicht en het anti collision light weerkaatsen in de wolken.

We komen op kruishoogte naar het oefen gebied. Tijdens deze en nog een vorige vlucht komt deze bijna overeen met de bovenzijde van het wolkendek, dit is vrij egaal.

Hierboven staat een bijna volle maan. Deze zorgt voor veel licht. Ik zit in de neuskoepel.

Het is alsof we boven de Noorpool vliegen. Ome Kees zorgt er voor dat onze hoogte precies gelijk komt met het wolkendek. Het komt op mij over als of wij met 180 knopen (350 km/u) vlak boven de grond vliegen. Het is een ervaring van snelheid die ik nooit meer zal vergeten. Af en toe ketsen we door een klein iets hoger wolkje heen.

Er is echter iets wat deze vlucht en die er voor zo'n speciaal, bijna romantisch gevoel geeft. In het pikzwarte zwerk boven ons staat een prachtige komeet. Voor de eerste keer dat ik zo iets zie. Een puntje met een prachtige uitwaaierende staart. Als ik hem zo zie kan ik me niet

voorstellen dat hij vaart heeft. Hij staat namelijk dood stil.

Aangekomen bij onze oefen partners zakken we tot onder de wolken. Daar is het pas echt donker. Dat laat ons niet weerhouden, wij vervullen onze taak zoals het moet. Hier bij vliegen wij soms laag, maar niet zo laag als daar boven.

Na de oefening klimmen we weer en boven gekomen is de ochtend schemering ingetreden. Het ziet er heel anders uit dan op de heenweg. Wij voelen ons ook anders. Zijn toch een beetje moe.

Als we landen is het licht. We gaan naar onze kwartieren. Daar nuttigen wij, ondanks het vroege uur, enkele licht tot minder lichte "versnaperingen".

De vliegtuig commandant vertelt ons dat we na zo'n intensief vlieg programma zeker 48 uur met rust gelaten zullen worden.

Een snelle "power nap" en daarna net als uit de tijd van de Stoef "Lisboa!!!, Lisboa!!!, Teralalalalalal!!!!!!".

De betoverend mooie metgezel